

med den for samfundet så bekostelige forpligtelse, at de ikke må bestille noget. Andre, der gør brug af dagpenge retten, vil ikke øge den offentlige sektor, for så vidt de udliciteres til private virksomheder. Benyttes de til arbejde for det offentlige, beror de samfundsmæssige økonomiske virkninger heraf på, hvorvidt arbejdet tilrettelægges sådan, at den samfundsmæssige værdi af arbejdsindsatsen kommer til at overstige dagpengebeløbet. I øjeblikket er personalenormeringen hos stat og kommune baseret på, at man skal kunne klare spidsbelastningsperioder og uger, hvor fraværet til kurser, sygdom, tjenesterejser osv. overstiger det normale. I fremtiden kan disse mål for medarbejdertallet mange steder nedsættes, fordi der vil være en reserve. Og på mange offentlige arbejdspladser deles det mere ukvalificerede, men uundgåelige idiotarbejde ud over de fastansatte. Det kan nu klares af 400-kronersfolkene, så antallet af fast ansatte også af den grund kan nedsættes.

Samfundsproblemerne løses alene ved en massiv styrkelse af produktionssektoren. Men det forudsætter, at det offentlige løser sine opgaver ved at beslaglægge så få af de til rådighed stående ressourcer som overhovedet muligt.

Til § 2, 2. pkt.

Inden for bestemmelsens minimumskrav afgør kommunen (jf. § 4, 1. pkt.), hvor mange arbejdssteder der skal være til rådighed. Hvis dette ikke støder an mod praktisk og økonomisk tilrettelæggelse, vil det være godt, om der kommer mødesteder geografisk spredt ud over kommunen og nogle mødetider, der begynder på helt andre tidspunkter af døgnet end klokken 7. Herved vil de dagpengesøgendes muligheder og bekvemmelighed kunne øges. Der er intet til hinder for, at den enkelte inden for døgnet møder op flere gange – i samme eller forskellige kommuner – og herigennem indtjener flere gange 400 kr.

Da der hver gang vil være tale om et nyt arbejdsforhold, vil dette ikke nødvendiggøre nogen ændring af 11 timers-reglen, der imidlertid bør modificeres kraftigt af helt andre grunde.

Der er ret, men ikke pligt for den enkelte kommune til også at udbyde dagpengetilbud på lørdage, søndage og helligdage.

Til § 3, 1. pkt.

Fremskridtspartiet lægger i arbejdsløshedssagen – som i pensionslovgivningen – vægt på, at skatteyderfinansierede udbetalinger udgør det samme beløb for alle. Blandt den nuværende ordnings utiltalende træk er, at den, der i forvejen har været velaflagt, også skal have flere penge, når arbejdsløshed indtræder.

Han har jo endda haft bedre mulighed end den lavtlønnede for at inddække eventuelle merbehov ved at tegne frivillig arbejdsløshedsforsikring. Den i 1970 indførte 90 pct. regel har voldt megen ulighed for loven og megen samfundsmæssig skade ved at gøre det direkte frastødende for den, der – måske midlertidigt – har kunnet sælge sin arbejdskraft til en høj pris, at gå i arbejde til en lavere løn, fordi forholdene har udviklet sig sådan, at den særlig høje tarif nu ikke længere var opnåelig for ham.

Derimod kunne man ud fra sociale betragtninger tænke sig dagpengesatsen gradueret efter forsørgerforhold. Man kunne for eksempel sætte en lavere sats for personer i den alder, hvor man normalt ikke er familieforsørger, eller yde børnetillæg. Sådanne gradueringer vil imidlertid i mangfoldige tilfælde komme til at ramme individuelt uretfærdigt, og de vil avle krav om en række millimeterreguleringer, som vil komplicere systemets administration og almene forståelighed. Derfor må det foretrækkes at sætte en ret lav almindelig sats og så (jf. § 6) henvise den, der ikke kan klare sig for beløbet til den individuelle sagsbehandling, som den sociale bistandsadministration er indrettet på at klare.

Skal Danmark komme ud af sin folketingskabte krise, er det – som bl.a. påvist side 6–7 i Fremskridt 1976-19 – nødvendigt, at det kan betale sig at få normalt arbejde på det nytteførende private arbejdsmarked. Derfor må der være større afstand end nu mellem hvad man får ud af sådant arbejde og hvad man kan opnå af statpenge ved at være arbejdsløs.

Når et arbejdsløst ægtepar i 1988 får eksempelvis 220.000 kr. i understøttelse, fører det til spændinger i forhold til dem, der – som lønmodtager eller selvstændigt erhvervsdrivende – opnår væsentlig mindre indtægt ved at pukke dag ud og dag ind.

De nuværende arbejdsløshedsdagpengesatser er så høje, at de sætter skel mellem befolkningsgrupper. De baseres på medlemskab af arbejdsløhedskasser. Det er på længere sigt helt uholdbart, at skatteyderne betaler 3–4 gange så meget til et arbejdsløst ægtepar som for eksempel til et pensionistægtepar eller til uddannelsessøgende kærestere.

Arbejdsdirektør Kaj Westergård skrev i oktober 1980 i Danmarks Amtsråd: »Den nidkære administration opretholdes »for et princip skyld«. Principet er, at uforskyldt arbejdsløshed skal kompenseres med væsentligt højere ydelser end uddannelsesstøtte«.

Ritt Bjerregaard formulerede tankegangen på side 78 i bogen »Strid«:

»Det kan bedre betale sig at være arbejdsløs end studerende, selv på højeste uddannelsesstøtte.